

Sygn. akt V CSKP 116/21

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 17 listopada 2021 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Jacek Grela (przewodniczący, sprawozdawca)

SSN Marcin Łochowski

SSN Tomasz Szanciło

w sprawie z powództwa A.W.

przeciwko I. S.A. 2S.K.A. w W. (poprzednio: G. S.A. 2 S.K.A. w W.)

o ustalenie,

po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej

w dniu 17 listopada 2021 r.,

skargi kasacyjnej strony pozwanej

od wyroku Sądu Apelacyjnego w [...]

z dnia 20 marca 2019 r., sygn. akt I AGa [...],

I. odrzuca skargę kasacyjną w części dotyczącej oddalenia apelacji powódki w punkcie 1 zaskarżonego wyroku;

II. 1) uchyla zaskarżony wyrok w części, tj. w punkcie 1 w zakresie oddalenia apelacji pozwanego i w punkcie 4 oraz zmienia wyrok Sądu Okręgowego w W. z dnia 11 maja 2018 r., sygn. akt X GC [...], częściowo w ten sposób, że w punkcie I oddala powództwo w stosunku do pozwanego I. S.K.A. w W. i w punkcie III zasądza od powódki A.W. na rzecz pozwanego I.

S.K.A. w W. kwotę 10 817 (dziesięć tysięcy osiemset siedemnaście) złotych tytułem zwrotu kosztów procesu,

2) zasądza od powódki A.W. na rzecz pozwanego I. S.K.A. w W. kwotę 23 100 (dwadzieścia trzy tysiące sto) złotych tytułem zwrotu kosztów postępowania apelacyjnego;

III. zasądza od powódki A. W. na rzecz pozwanego I. S.K.A. w W. kwotę 20 400 (dwadzieścia tysięcy czterysta) złotych tytułem zwrotu kosztów postępowania kasacyjnego.

UZASADNIENIE

Wyrokiem z 11 maja 2018 r. Sąd Okręgowy ustalił, że umowa leasingu operacyjnego z 30 czerwca 2015 r., zawarta między powódką A.W. a pozwaną G. Spółka Akcyjna 2 Spółka Komandytowa Akcyjna (obecnie: I. Spółka Akcyjna 2 Spółka Komandytowo-Akcyjna - dalej: „pozwana 1”) jest nieważna oraz oddalił powództwo w stosunku do pozwanej G. S.A. w W. (dalej: „pozwana 2”).

Wyrokiem z 20 marca 2019 r. Sąd Apelacyjny w (...) oddalił apelacje powódki i pozwanej 1.

Sąd drugiej instancji ustalił, że pozwana 1 w ramach prowadzonej działalności gospodarczej zajmuje się leasingiem finansowym oraz wynajmem i dzierżawą samochodów osobowych. W dniu 30 czerwca 2015 r. powódka zawarła z nią umowę leasingu operacyjnego, której przedmiotem był zakup przez stronę pozwaną (finansującą) samochodu marki A. o numerze VIN (...), o wartości 300 000,00 zł netto. Zgodnie z § 1 Działu II umowy powódka zawarła również z pozwaną 2 umowę o korzystanie z platformy internetowej bankkierowcy.pl, na podstawie której bank udostępnił klientowi dostęp do platformy internetowej „B.” z możliwością zawierania wymienionych w niniejszym paragrafie umów produktowych, tj. umowy rachunku bankowego, umowy o kartę debetową, umowy o kartę kredytową, umowy debetu w rachunku bieżącym, umowy kredytu.

Konsekwencją zawartej umowy leasingu było podpisanie porozumienia o wzajemnych rozliczeniach i wstąpieniu pozwanej 1 w miejsce powódki w umowie sprzedaży pojazdu. W treści porozumienia powódka oświadczyła, że 30 czerwca

2015 r. zawarła z P. Sp. z o.o. w G. umowę sprzedaży samochodu osobowego marki A. oraz że na poczet ceny sprzedaży wpłaciła zbywcy kwotę 73 800 zł. Spółka P. wystawiła pozwanej 1 fakturę VAT nr (...) z 3 lipca 2015 r. na kwotę 369 000 zł. Przedmiot leasingu został objęty stosownym ubezpieczeniem.

Zgodnie z danymi z Centralnej Informacji - Ekspozytury w K., na 6 lipca 2015 r., przedmiotowy samochód nie figurował w rejestrze zastawów. Pozwana 1 posiadała jedynie duplikat karty tego pojazdu. Jako pierwszy właściciel w karcie tej została wpisana spółka P., a w dowodzie rejestracyjnym, wystawionym 16 lipca 2015 r., figurowała pozwana 1.

W dniu 7 lipca 2015 r. pojazd wraz z kompletem 2 kluczy - sterowników, książką serwisową, instrukcją obsługi, pilotem do ogrzewania postojowego został przekazany powódce.

Rzeczony pojazd objęty był przewłaszczeniem na rzecz banku w celu zabezpieczenia umowy regulującej zasady finansowania dealera, która została zawarta 8 kwietnia 2013 r. pomiędzy spółką P., a R. S.A. Zgodnie z art. 6 tej umowy prawo własności pojazdu zostało przeniesione na R. S.A. pod warunkiem zawieszającym. R. S.A. stawała się właścicielem pojazdu z chwilą wypowiedzenia dealerowi - spółce Presidents umowy regulującej zasady finansowania jego działalności.

Pismem z 21 lipca 2015 r. R. S.A. złożyła wobec spółki P. oświadczenie o przedterminowym rozwiązaniu umowy z 8 kwietnia 2013 r., wskazując jednocześnie, że do zapłaty pozostała kwota 2 152 119,97 zł.

Powódka uiszczala opłaty i raty leasingowe.

Prokuratura Rejonowa w G. wszczęła śledztwo w sprawie przywłaszczenia powierzonego mienia znacznej wartości na szkodę R. S.A. w postaci między innymi przedmiotowego samochodu.

W dniu 17 kwietnia 2016 r., na terenie Niemiec, policja zatrzymała pojazd, prowadzony przez powódkę, wraz z przedmiotami znajdującymi się w nim, stanowiącymi osobisty majątek powódki i jej męża. Powódka zmuszona była na własny koszt wrócić do kraju bez środka transportu.

Pismem z 6 maja 2016 r. pozwana 1 wezwała powódkę do zapłaty kwoty 4545,30 zł tytułem raty leasingowej nr 10.

Pismem z 11 maja 2016 r. powódka uchyliła się, na podstawie art. 84 § 1 i 2 k.c., art. 86 § 1 k.c. i art. 88 § 1 i 2 k.c., od skutków prawnych złożonego pod wpływem błędu oświadczenia woli w postaci zawartej 30 czerwca 2015 r. umowy leasingu operacyjnego. Jednocześnie wezwała do zwrotu uiszczonych rat leasingowych w łącznej kwocie 138 372,26 zł oraz zapłaty kosztów adwokackich w wysokości 17 217 zł. Powódka wskazała, że pozwana 1 nigdy nie stała się właścicielem przedmiotu leasingu, a tym samym umowa leasingu nie doszła do skutku. W odpowiedzi na to oświadczenie pozwana 1 wskazała, że żądanie jest bezzasadne, ponieważ to powódka dokonała wyboru przedmiotu leasingu.

Pismem z 30 czerwca 2016 r. pozwana 1 odstąpiła od umowy sprzedaży pojazdu zawartej ze spółką P. z powodu jego wady fizycznej. Jednocześnie wezwała do zwrotu uiszczonej kwoty 369 000 zł.

Postanowieniem z 25 listopada 2016 r. przedmiotowy pojazd został wydany pozwanej 1 za zobowiązaniem do niezbywania go do czasu prawomocnego zakończenia postępowania. Zażalenie pozwanej 1 na to postanowienie nie zostało uwzględnione.

W ocenie Sądu Apelacyjnego niezasadne były zarzuty dotyczące naruszenia art. 709⁸ k.c. przez błędne zastosowanie § 1 tego artykułu i niezastosowanie jego §§ 2 i 4. Sąd wskazał, że biorąc pod uwagę treść tych regulacji można wyróżnić dwa reżimy odpowiedzialności za wystąpienie wad związanych z przedmiotem leasingu. Co do zasady bowiem, zgodnie z art. 709⁸ § 2 k.c., za wady tego przedmiotu odpowiedzialność ponosi jego zbywca. W wypadkach określonych w art. 709⁸ § 1 k.c. odpowiedzialność może ponieść jednak finansujący, gdy wady powstały na skutek okoliczności, za które ponosi odpowiedzialność. Postanowienia umowne mniej korzystne dla korzystającego są przy tym nieważne (art. 709⁸ § 1 k.c. *in fine*).

Zdaniem Sądu drugiej instancji należało podzielić stanowisko Sądu *a quo*, że w rozpatrywanej sprawie przedmiot leasingu obarczony był wadą prawną, na skutek której powódka całkowicie utraciła możliwość korzystania z tego

przedmiotu, a za którą odpowiedzialność ponosiła pozwana 1. Sąd Okręgowy zasadnie ustalił bowiem, że pozwana 1 nie dochowała należytej staranności w zakresie zbadania nabywanego pojazdu, mającego stanowić przedmiot leasingu, w czasie i w sposób przyjęty przy rzeczach tego rodzaju.

Sąd Apelacyjny podkreślił, że okoliczność, na którą powoływała się pozwana 1, iż to powódka dokonała wyboru przedmiotu leasingu i uiściła zadatek na poczet ceny jego zakupu, nie przesądzała o bezzasadności dochodzonego przez nią roszczenia. Przedmiotowy pojazd został bowiem nabyty przez pozwaną (finansującego), która wstąpiła w miejsce powódki do umowy sprzedaży. Wybór pojazdu przez powódkę nie zwalniał pozwanej 1 z obowiązku zbadania jego stanu prawnego z zachowaniem należytej staranności wymaganej w obrocie profesjonalnym. Pozwana 1 jest podmiotem wyspecjalizowanym w zakresie leasingu finansowego oraz wynajmu i dzierżawy samochodów osobowych. Obowiązywał ją więc podwyższony miernik należytej staranności, nawet jeśli nabycie pojazdu następowało na żądanie powódki.

Sąd drugiej instancji podkreślił, że pozwana 1 podjęła jedynie standardowe czynności polegające na weryfikacji wpisów w rejestrze zastawów i opłaceniu akcyzy, podczas gdy winna ona poczynić dodatkowe ustalenia w świetle faktu, że sprzedający nie dysponował oryginałem karty pojazdu. Nie uzyskała ona również zapewnienia, że przedmiotowy pojazd jest wolny od obciążeń na rzecz osób trzecich. Wobec powyższego, zdaniem Sądu *ad quem*, Sąd Okręgowy zasadnie uznał, że pozwana 1 ponosiła odpowiedzialność za wadę prawną pojazdu, która doprowadziła do utraty możliwości korzystania z niego przez powódkę.

Zdaniem Sądu odwoławczego powódka skutecznie uchyliła się od skutków prawnych oświadczenia woli złożonego pod wpływem błędu. Nie ulegało bowiem wątpliwości, że gdyby nie działała pod jego wpływem, to nie zawarłaby rzeczowej umowy. Pozostawała przy tym w błędnym przeświadczeniu, że pozwana 1 jest właścicielem tego pojazdu.

W ocenie Sądu Apelacyjnego Sąd pierwszej instancji trafnie uznał, że błąd ten wynikał z działań pozwanej 1, która przez niedochowanie wymaganej od niej należytej staranności doprowadziła do sytuacji, w której przedmiotem umowy

leasingu stał się pojazd obciążony przewłaszczeniem na zabezpieczenie. Spowodowało to w konsekwencji utratę przez powódkę przedmiotu leasingu z przyczyn od niej niezależnych. Nie można było przy tym zgodzić się ze stanowiskiem pozwanej 1, że powódka nie miała pełnej wiedzy o przedmiocie umowy na skutek własnych zaniechań.

Sąd drugiej instancji, odnosząc się do zarzutu naruszenia art. 189 k.p.c., wskazał, że pozwana 1 w toku postępowania nie kwestionowała istnienia interesu prawnego powódki w zakresie żądania ustalenia nieważności łączącej strony umowy leasingu. Powódka wykazała, że uwzględnienie takiego żądania sprawi, iż sytuacja prawna między stronami zostanie jednoznacznie określona i tym samym wyeliminowane zostanie ryzyko naruszenia jej praw w przyszłości. Rozstrzygnięcie Sądu pierwszej instancji kończyło więc definitywnie spór dotyczący sposobu ustania łączącego strony stosunku prawnego, wynikającego z umowy leasingu i tym samym gwarantowało ochronę interesów powódki w przyszłości.

Powyższe orzeczenie zaskarżyła skargą kasacyjną pozwana 1, zarzucając:

1. naruszenie prawa materialnego, tj.: art. 709⁸ § 2 i § 4 k.c. przez jego niezastosowanie, a zamiast tego błędne przyjęcie, że stwierdzona wada skutkuje nieważnością umowy leasingu;

2. naruszenie prawa materialnego, tj. art. 709⁸ § 1 k.c. przez jego błędną wykładnię i uznanie, że czynności weryfikujące stan prawny pojazdu, pomijające okoliczność, czy jest on wolny od obciążeń na rzecz osób trzecich w postaci warunkowej umowy przewłaszczenia, stanowiły okoliczności, za które pozwana 1 ponosi odpowiedzialność, z uwagi na niedopełnienie aktów staranności przy zakupie pojazdu będącego przedmiotem umowy leasingu, podczas gdy po pierwsze, wyboru pojazdu dokonała powódka na swoją odpowiedzialność i ryzyko, a po drugie, pozwana 1 dokonała należytej weryfikacji prawnej pojazdu;

3. naruszenie prawa materialnego, tj.: art. 556³ k.c. w zw. art. 58 k.c. przez jego błędną wykładnię i uznanie, że brak po stronie zbywcy przymiotu właściciela rzeczy jest wadą prawną, skutkującą nieważnością nie tylko umowy sprzedaży

pojazdu, ale i umowy leasingu, podczas gdy wada taka wywołuje jedynie wpływ na skutki prawne umowy, a nie decyduje o jej nieważności co do zasady;

4. naruszenie prawa materialnego, tj.: art. 556³ k.c. w zw. 709⁸ § 3 k.c. przez jego błędną wykładnię i uznanie, że brak przymiotu właściciela po stronie pozwanej 1 skutkuje nieważnością umowy leasingu *ex lege*, podczas gdy skutkiem takiego stanu faktycznego jest możliwość skorzystania przez powódkę z uprawnień wynikających z rękojmi, np. przez odstąpienie od umowy;

5. naruszenie prawa materialnego, tj. art. 84 k.c. przez jego błędne zastosowanie w prawidłowo ustalonym stanie faktycznym i uznanie, że oświadczenie woli zostało złożone przez powódkę pod wpływem błędu (wywołanym przez pozwaną 1), podczas gdy to strona powodowa zawierając umowę sprzedaży ze zbywcą, winna zażądać od niego oświadczenia, iż pojazd jest wolny od wszelkich wad zarówno fizycznych, jak i prawnych;

6. naruszenie prawa materialnego, tj. art. 189 § 1 k.p.c. przez jego błędną wykładnię i uwzględnienie żądania powódki, podczas gdy nie wykazała ona interesu prawnego w wytoczeniu powództwa, a ochrona jej interesu winna zostać zrealizowana przez roszczenie dalej idące, tj. zasądzenie świadczeń pieniężnych.

We wnioskach skarżąca domagała się uchylenia wyroku w części, tj. w pkt I oraz IV i przekazania sprawy do ponownego rozpoznania oraz rozstrzygnięcia o kosztach postępowania kasacyjnego, uchylenia wyroku Sądu pierwszej instancji z 11 maja 2018 r. w części, tj. w pkt I oraz III i przekazania sprawy do ponownego rozpoznania; ewentualnie uchylenia zaskarżonych wyroków i orzeczenia co do istoty sprawy przez oddalenie powództwa w części dotyczącej pozwanej 1.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Skarga kasacyjna okazała się w przeważającej części uzasadniona, choć nie wszystkie zarzuty zasługiwały na uwzględnienie.

W pierwszym rzędzie należy wskazać, że ujawnienie wady prawnej nie pozbawia stron umowy leasingu możliwości powoływania się na wady oświadczenia woli, w tym także błąd. Co do zasady, każda czynność prawna podlega ocenie z punktu widzenia wad oświadczenia woli. Stąd zarzuty kasacyjne

podważające taką możliwość z uwagi na zaktualizowane uprawnienia wynikające z rękojmi, okazały się chybione.

Zgodnie z poczynionymi przez Sąd *ad quem* ustaleniami faktycznymi, którymi Sąd Najwyższy jest związany (art. 398¹³ § 2 k.p.c.), przedmiotowy pojazd objęty był przewłaszczeniem na zabezpieczenie na rzecz R. S.A. Zgodnie z art. 6 umowy z 8 kwietnia 2013 r., zawartej pomiędzy spółką P., a R. S.A., prawo własności pojazdu zostało przeniesione pod warunkiem zawieszającym. R. S.A. stawała się właścicielem pojazdu z chwilą wypowiedzenia dealerowi - spółce P. umowy regulującej zasady finansowania jego działalności.

Umowa leasingu operacyjnego zawarta pomiędzy powódką a pozwaną 1 oraz umowa sprzedaży pojazdu zawarta pomiędzy powódką a spółką P., datowane są na 30 czerwca 2015 r.

Z kolei pismem z 21 lipca 2015 r. R. S.A. złożyła wobec spółki P. oświadczenie o przedterminowym rozwiązaniu umowy z 8 kwietnia 2013 r., wskazując jednocześnie, że do zapłaty pozostała kwota 2 152 119,97 zł.

Zgodnie z art. 157 § 1 k.c. własność nieruchomości nie może być przeniesiona pod warunkiem ani z zastrzeżeniem terminu. *A contrario*, własność ruchomości może być przeniesiona m.in. pod warunkiem. W myśl art. 89 k.c. z zastrzeżeniem wyjątków w ustawie przewidzianych albo wynikających z właściwości czynności prawnej, powstanie lub ustanie skutków czynności prawnej można uzależnić od zdarzenia przyszłego i niepewnego (warunek).

W razie zastrzeżenia warunku zawieszającego, choć czynność prawna została już dokonana, jej skutki powstaną dopiero wtedy, jeśli warunek się ziści. Trafnie podnosi się w nauce prawa, że w przypadku, gdy czynność prawna zawarta z zastrzeżeniem warunku zawieszającego ma charakter rozporządzający, przeniesienie prawa następuje automatycznie po ziszczeniu się warunku, a jeśli zobowiązujący - uprawniony warunkowo nabywa wierzytelność, której odpowiednikiem jest dług drugiej strony. W przypadku czynności o podwójnym skutku zobowiązująco-rozporządzającym, skutki zobowiązujące powstają z chwilą zawarcia umowy warunkowej, a rozporządzające - po ziszczeniu się warunku

(por. M. Fras (red.), M. Habdas (red.), Kodeks cywilny. Komentarz. Tom I. Część ogólna, Warszawa 2018, teza 7 do art. 89).

W innym miejscu wskazano, że rodzaj zastrzeżonego warunku nie pozostaje obojętny, co oczywiste, dla kształtu dokonywanej czynności. Tak więc zastrzeżenie warunku zawieszającego sprawia, że skutek nie następuje, mimo iż proces tworzenia czynności został zakończony. Nastąpi on automatycznie wraz ze ziszczeniem się warunku, a jego ostateczny kształt zależeć będzie od rodzaju czynności warunkowej. Jeśli warunek zawieszający wprowadzono do czynności o charakterze zobowiązującym, skutek ziszczenia się warunku oznacza powstanie zobowiązania. Jeśli zaś omawiany typ zastrzeżenia stanowi treść czynności rozporządzającej, ziszczenie się warunku doprowadza automatycznie do przysporzenia po stronie podmiotu, który był dotychczas jedynie warunkowo uprawniony (por. P. Księżak (red.), M. Pyziak-Szafnicka (red.), Kodeks cywilny. Komentarz. Część ogólna, wyd. II, Warszawa 2014, teza 26 do art. 89).

W rezultacie, w chwili gdy były zawierane umowy z 30 czerwca 2015 r., spółka P. była pełnoprawnym właścicielem spornego pojazdu.

Niewątpliwie, w myśl art. 92 § 1 k.c. jeżeli czynność prawna obejmująca rozporządzenie prawem została dokonana pod warunkiem, późniejsze rozporządzenia tym prawem tracą moc z chwilą ziszczenia się warunku o tyle, o ile udaremniają lub ograniczają skutek ziszczenia się warunku. Jednakże zgodnie z § 2 tego przepisu, gdy na podstawie takiego rozporządzenia osoba trzecia nabywa prawo lub zostaje zwolniona od obowiązku, stosuje się odpowiednio przepisy o ochronie osób, które w dobrej wierze dokonały czynności prawnej z osobą nieuprawnioną do rozporządzania prawem. Dodać trzeba, że art. 7 k.c. stanowi, iż jeżeli ustawa uzależnia skutki prawne od dobrej lub złej wiary, domniemywa się istnienie dobrej wiary.

Wskazana powyżej sytuacja prawna wywiera określone skutki. Otóż, w razie gdy osoba trzecia, która na podstawie czynności prawnej nabyła prawo lub została zwolniona od obowiązku, działała w dobrej wierze, to jest nie wiedziała i przy zachowaniu należytej staranności nie mogła się dowiedzieć o wcześniej zawartej umowie warunkowej, podlega ochronie jak osoba, która w dobrej wierze

dokonała czynności prawnej z nieuprawnionym do rozporządzania prawem. W grę wchodzi art. 169, art. 170, art. 309 k.c. i art. 5–9 u.k.w.h. Aby doprowadzić do ubezskuteczenia późniejszych czynności rozporządzających, z uwagi na domniemanie dobrej wiary (art. 7 k.c.), na uprawnionym warunkowo spoczywa ciężar wykazania okoliczności przeciwnych. Jeśli się to nie powiedzie, będzie mógł skorzystać z roszczeń odszkodowawczych wobec swego kontrahenta opartych na art. 471 k.c. (por. M. Fras (red.), M. Habdas (red.), op. cit., teza 2 do art. 92).

Zatem w okolicznościach niniejszej sprawy, to R. S.A. musiałaby wzruszyć domniemanie dobrej wiary. W przeciwnym razie, nabywca pojazdu jest na tyle chroniony, że nabywa skutecznie prawo własności. W świetle takiego założenia, powództwo o ustalenie nieważności umowy leasingu operacyjnego z 30 czerwca 2015 r. z uwagi na wadę oświadczenia woli w postaci błędu, było nieuzasadnione.

Nadto, wytoczone powództwo było niezasadne z uwagi na brak interesu prawnego po stronie powódki w rozumieniu art. 189 k.p.c.

Z poczynionych ustaleń faktycznych wynika bowiem, że intencją powódki było uzyskanie zwrotu uiszczonych rat leasingowych. W takiej sytuacji, zgodnie z ugruntowanym w judykaturze stanowiskiem, jeżeli powodowi przysługuje dalej idące powództwo o świadczenie, to w zasadzie nie ma on interesu prawnego w wytoczeniu powództwa o ustalenie stosunku prawnego lub prawa. Wyjątkiem od tej zasady mogłaby być jedynie sytuacja, w której wyrok wydany w sprawie o świadczenie nie usunąłby wszelkich niepewności w zakresie skutków prawnych (por. np. wyroki Sądu Najwyższego: z 2 lipca 2015 r., V CSK 640/14; z 19 marca 2015 r., IV CSK 362/14; postanowienie Sądu Najwyższego z 28 maja 2020 r., I CSK 678/19).

W sytuacji zatem, gdy powódka, powołując się na błąd, domagała się ustalenia nieważności umowy leasingu, w celu uzyskania zwrotu rat leasingowych, nie powinno być wątpliwości, że swój interes prawny mogłaby zrealizować w drodze powództwa o świadczenie. Zatem, już z tej przyczyny powództwo *a priori* nie zasługiwało na uwzględnienie.

Mając powyższe na uwadze, w okolicznościach rozpoznawanej sprawy zaistniały podstawy do wydania wyroku reformatoryjnego.

W tym stanie rzeczy Sąd Najwyższy, na podstawie art. 398¹⁶ k.p.c., uchylił zaskarżony wyrok w części i orzekł co do istoty sprawy oraz na podstawie art. 108 § 1, 98 i 99 k.p.c. w zw. z art. 391 § 1 k.p.c. i art. 398²¹ k.p.c. rozstrzygnął o kosztach postępowania kasacyjnego.

W punkcie I Sąd Najwyższy odrzucił skargę kasacyjną w części dotyczącej oddalenia apelacji powódki w punkcie 1 zaskarżonego wyroku na podstawie art. 398⁶ § 3 k.p.c. W tym zakresie pozwana 1 nie posiadała interesu prawnego w zaskarżeniu orzeczenia (*gravam*

jw